

и да го вѣе по лице то, и со слезы да мѣ дѣла: О нево-
 держный и развращенный человекъ, тѣмъ ли са Обѣщан-
 нѣмъ та и согласѣмъ та, що то направихме помеждѣ сѣ-
 тѣмъ ли са заклетѣмъ та; не Обѣща ли ми се, и не ра-
 ли ми, защо не щешь да Отидешь на другъ жена, да
 кле се не взнешь вѣз кѣща та си; защо си покѣрва
 дѣмы те на тѣмъ баба, и не си вмѣнилъ за нищо Обѣ-
 щанѣ то си и клетва та; Азъ днесъ, като развѣмѣхъ
 защо си идешь, а вѣе оукрасихъ себе си и кѣща та, да
 испратихъ тѣмъ баба да те посретне, и да те покани
 такова дѣло, за да те искѣсимъ, да ли стойшь на Обѣ-
 щанѣ то си. И те искѣсихъ, и познахъ, защо ми
 презрѣлъ Обѣщанѣ то си, и не щемъ те вѣчь Отъ днѣ
 за мѣжа. Мъжъ же рече и: Знаи, О жено, защо и азъ
 сосъ това намѣренѣ тръгнахъ слѣдъ баба та, за да
 видимъ, дали вѣз молъ та кѣща ще ме Отведе или
 чѣжда. И вѣз големо сѣмнѣнѣ впаднахъ, като те вѣ-
 дохъ оукрашена: но понеже дѣмашь, защо, за да ме не
 кѣсишь, направила си това, оутѣшавамсе азъ, оутѣши
 се же и ты. Сосъ тѣмъ прочее дѣмы и сосъ други многи
 подобны ѣдва направи сиромашъ пакъ любовь сосъ на-

Развѣмѣи, О царю, Отъ тока повѣствованѣ, за
 никой не може да побори женски те лѣкавства. То
 чѣвши царь, Отъ четвертаго философа, повелѣ да
 оубиватъ сына мѣ.

Отхожда пакъ наложница та царска при царя.

Бѣсна та же она наложница царска развѣмѣвши
 защо царь се раскамъ, и не оубива сына си, пристѣпавъ
 при царя, держаши вѣз рѣце те си ѣдинъ снопъ Отрав-
 ныхъ травъ, и рече мѣ: О царю, те оуже держимъ
 рѣце те си травы Отравны и смертоносны, и кленѣ
 ти се вѣз Бога жика, защо, ако не Отмстишь манѣ О